

Бог у трьох особах: Духовна Одисс

999

ἐπιστημων (epistemon), Інтуїтивно мудрий

ε 5

π 80

ι 10

στ.... 6

η 8

μ 40

ω ...800

ν 50

999

Ісус сказав:

«Тим, хто гідний Моїх таємниць,

Я розповідаю Мої таємниці».

- - Євангеліє від Фоми (62)

Аполлос, Софія і Симон важко прощалися з Назаром. Після семи днів, проведених зі своїми новознайденими друзями стародавньою землею Анатолією («країною сонця, що сходить») та сусідніми островами, Назар був засмучений, побачивши, що вони йдуть. Коли він ніжно обійняв їх в аеропорту, він відчув, як на його очі навернулися сльози. Аполлос і Симон запропонували йому дати хорошу винагороду за його милостиві послуги, але Назар відмовився від щедрого подарунка.

«Інші дарували мені фізичні дари дочасної цінності,— пояснив Назар,— але ви дали мені духовні дари вічної цінності».

Коли літак «Турецьких авіаліній» відривався від злітно-посадкової смуги та злітав у східне небо в бік Індії, Аполлос перевів свої думки з Назара на Аполлонія. Він з нетерпінням чекав кульмінаційного досвіду в Індії — кінця довгого паломництва в пошуках нестаріючого Аполлонія. Дві важливі думки займали його голову, коли він розмірковував про можливу зустріч з об'єктом своєї відданості: по-перше, факт безсмертя

Аполлонія, який він продемонстрував під час свого захисту при дворі імператора Доміціана, коли оголосив: «Бо ти не повинен убий мене, бо я кажу тобі, що я не смертний» (кн. 8, гл. 8); і по-друге, ймовірність того, що Аполлоній був десь у Гімалаях, де він навчився мудрості майстрів, які навчили його «мандрувати небесами» (книга 3, гл. 51). Аполлос також був стурбований можливістю того, що він ніколи не зустрінеться з фізичною формою Аполлонія, оскільки він був знайомий з девізом, який мудрець передав своєму учневі, Дамісу: «Живи непоміченим, а якщо це неможливо, вислизни непоміченим із життя» (книга 8, гл. 28).

На перших етапах польоту в таємничу країну Софія мала закриті очі. Вона спроектувала свої яскраві думки в майбутнє, уявивши себе нареченою в білій сукні. Вона знову й знову відтворювала в пам'яті видіння, яке бачила в святилищі Гери (Юнони) на острові Самос, замислюючись на тому місці, де вона тримала на руках свою новонароджену дитину. Подумки вона уявила дитину, яка посміхається їй яскраво-блакитними очима, відкриваючи внутрішній світ чистої невинності. Софія не була впевнена, хлопчик це дитина чи дівчинка, і це не мало значення. Для неї дитина символізувала душу, чиї едемські якості щастя й доброти затьмарювали будь-які міркування про стать чи расу.

Симон зітхнув із полегшенням після того, як голос капітана привітав пасажирів і повідомив їм про ясну погоду попереду на їхньому рейсі до Індії. Він завжди почувався некомфортно під час зльоту та приземлення, побоюючись певної вразливості свого фізичного тіла та вважаючи, що більшість інцидентів і збоїв у роботі літака відбувалися під час цих двох вирішальних подій. Він так і не подолав свого страху перед польотом, і саме в літаку він найбільше молився, безперервно повторюючи молитву до Матері Марії, щоб «молися за нас нині і в годину нашої смерті». Однак цього разу в його свідомості просвітилося щось, що, здавалося, змусило його переосмислити свою зосередженість на особистій смертності — світло розуму освітило його розум, коли він налаштувався на повчальні слова Аполлонія, які він почув у своєму сні: « Душа безсмертна, і після того, як тіло втрачається, душа стрибає вперед, як прудкий кінь, що звільнився від слідів, скутих землею, і летить у простір». Симон також почав переосмислювати весь свій підхід до загадкової таємниці Аполлонія.

Коли літак приземлився в міжнародному аеропорту імені Індіри Ганді в Нью-Делі, столиці Індії та душі країни, троє паломників сідали на безкоштовний трансфер до внутрішнього терміналу. Там вони чекали свого рейсу до Срінагара, Кашмір. Аполлос хотів дослідити сучасний Делі, назва якого походить від слова, що означає поріг або кордон, але між їхніми стикувальними рейсами не вистачило часу. Він читав, що місто складається з семи послідовних міст, і йому було цікаво дізнатися, чи видно десь сліди стародавніх міст. Можливо, у нього буде можливість задовольнити свою цікавість, коли вони покинуть країну, подумав він собі.

Коли троє паломників приземлилися в аеропорту біля Срінагара, літньої столиці об'єднаного штату Джамму і Кашмір, прекрасна долина Кашміру — прикрашена дорогоцінними каменями корона Індії — була у повному розквіті, з ароматами весняного цвітіння, що пронизували повітря. Озеро Дал, розташоване на східній стороні міста, було оточене з півночі на південь засніженими горами. Водне таксі відвезло їх через злегка хвилясті води озера Дал до зручного плавучого будинку, де було достатньо місця для них трьох. Вони швидко навчилися користуватися шикарими — довгими човнами типу гондоли — щоб відвідувати прибережні сади вдень і плавучий овочевий ринок вранці. Шикара також була недорогим способом дослідження лабіринту водних шляхів по всьому озеру. Найкраще те, що просто відпочити в плавучому будинку, який м'яко погойдується в атмосфері миру та спокою, було достатньо підстав повірити, що ви живете в раю на землі.

Однак між релігійними та політичними фракціями в долині була очевидна прихована течія ворожнечі. Ідилічне місце, яке посеред напруженої історії жорстоких протистоянь між Індією та Пакистаном за територіальні права на долину, намагалося відновити свою репутацію популярного туристичного місця. Незважаючи на те, що мирне співіснування протягом останніх кількох років було нормою, ніхто не міг гарантувати, що черговий конфлікт знову не принесе турбулентності в регіон і не підірве всі спроби перетворити прекрасне місце на «Едем блаженства».

Аполлос намагався вберегти усвідомлення попередньої історії конфлікту в цьому районі, щоб не завадити його нинішній меті — адаптуватися до землі, де жили господарі. Він швидко адаптувався до кашмірського рису, який був трохи липким і щільним. Його улюбленою щоденною вегетаріанською стравою був дум-алоо — смажена картопля

в сирній підливі. Улюбленою стравою Софії був чаман — смажений панір або сир у густому соусі. Симон спробував популярну місцеву страву, рибу та корінь лотоса, і вона незабаром стала його улюбленою.

Минув тиждень, і чудові краєвиди та місця на озері Дал і Срінагарі залишилися в минулому. Аполлон почав щоранку вставати раніше, щоб більше часу проводити за роздумами, як це робив Аполлоній. Щоранку він зустрічав сонце, що сходить, із вітальні в передній частині плавучого будинку. Він почав посилати ментальні сигнали в ефір, просячи допомоги знайти Аполлонія. Його інтуїтивний розум переконував його, що подорож не була марною, і Софія постійно повторювала йому старовинне прислів'я: «Коли чела (учень) буде готовий, з'явиться майстер».

Через два тижні після їхнього прибуття до Індії біля плавучого будинку з'явився молодий чоловік із довгим каштановим волоссям. На ньому був світлий шафрановий халат; він належав до релігійного ордену. Юнацьке обличчя було гладке й безбороде; здавалося, що обличчя ніколи не було голене. Юнак стояв віч-на-віч з Аполлосом і оголосив про свою місію живим баритоном:

«Я прийшов, щоб відвести вас до Майстра», — сказав він із загадковим виразом карих очей.

«Аполлоній послав вас?» — спитав Аполлос, у голосі якого відзначалося хвилювання, яке він не міг контролювати.

«Вам все розкажуть у свій час», — відповів молодий чоловік, уникаючи прямої відповіді на запитання. «Ми будемо подорожувати лісом легко, тому візьміть лише невеликий рюкзак із додатковим одягом. Їжу нададуть, тож не смійте брати з собою щось поїсти».

"Як вас звати?" — запитала Софія, яка помітила добрий погляд в очах чоловіка.

«Ви можете називати мене Ананда», — відповів він, дивлячись прямо в очі Софії з чарівною посмішкою на обличчі.

«Санскритське слово означає блаженство», — сказала Софія, яка з розумінням усміхнулася до Ананди. «І можу додати, що Ананда був улюбленим учнем Будди».

«Твоя мудрість перевищує твою красу», — сказав Ананда, склавши руки й схиливши голову на знак визнання духовної природи Софії. Софія також злегка схилила голову і зробила руками пранам на знак взаємної поваги.

«Куди ви нас везете?» — запитав Симон, піднімаючи рюкзак на плечі. Він не був упевнений, чи хоче піти в ліс за незнайомцем, а тим паче за молодим чоловіком, схожим на аскета чи йога.

«Ви можете залишитися в безпеці плавучого будинку, якщо у вас є побоювання щодо подорожі», — відповів Ананда, чий погляд проникав у глибини розуму Симона. Симон був приголомшений уявленням молодого чоловіка про його вроджений страх перед небезпекою лісу, і він стояв безмовний на порозі, коли Ананда повернувся, щоб піти. Симон думав відмовитися від свого егоїстичного плану використання історії Аполлонія для особистої вигоди та просування в церковній ієрархії відтоді, як він зустрівся з безсмертними словами Аполлонія на острові Патмос.

«Ти йдеш з нами чи залишаєшся?» — спитала Софія, виходячи слідом за Анандою й Аполлосом. Симон почувався втішним, знаючи, що Софія піклується про нього настільки, щоб просити, і він почувався впевненим у думці, що вона подбає про нього, якщо трапиться щось несподіване.

«Я просто сподіваюся, що зможу не відставати від вас, молодих міцних туристів (спортсмен-ходок)», — сказав Симон, йдучи за Софією.

Ананда провів трьох паломників повз річку Джелум, що протікала через місто Срінагар, до підніжжя Гімалаїв. Він йшов мовчки і зупинявся лише в стратегічних місцях по дорозі, де жили відлюдники чи аскети; там туристи ділилися будь-якою доступною їжею та відпочивали протягом короткого періоду часу. Тоді Ананда казав: «Ми маємо бути в дорозі», і вони йшли за ним далі вгору стежкою вздовж потоків, що течуть із льодовиків. Щоразу, коли вони відчували спрагу, вони зупинялися біля струмка і пили чисту льодовикову воду. Протягом усієї подорожі Ананда пив лише воду. Наприкінці кожного дня вони зупинялися на

визначеному місці, яке, здавалося, організував заздалегідь Ананда, і розпалювали багаття. У призначеному місці завжди був або невеликий ашрам (скит), або невелика галявина біля струмка, де вони спали.

На сьомий день, коли вони наблизилися до району в гірському хребті, відомому як Дунагірі, Ананда зупинився на стежці та вказав на будівлю, яка була схожа на замок, на сусідній вершині.

«Ось там живуть Майстри», — по суті сказав Ананда.

Аполлос миттєво згадав обитель Драконів Мудрості, якими були мудреці і замок на пагорбі вершини, який був «приблизно такої ж висоти, як Афіньський Акрополь» (книга 3, гл. 13). Софія помітила хмару, що плавала навколо замку, і хмара, здавалося, затулила замок і пагорб з поля зору відразу після того, як паломники побачили її. Симон відчув, як страх висоти перемагає його почуття, і він відступив на кілька кроків назад.

Вони піднялися на пагорб з південного боку хребта добре прихованою стежкою. Коли вони нарешті прорвалися крізь хмарний покрив, що оточував пагорб, як захисний щит, вони побачили чудовий замок, який нагадував місто на пагорбі. Після того, як вони увійшли до палацового поселення, Ананда залишив гостей на піклування супроводжуючого, а сам пішов домовитися про їхню аудієнцію з Майстром. Їм показали житлові приміщення для тимчасового перебування, а також відправили до теплих джерел, де вони змогли скупатися. Після цього їм дали свіжі фрукти та овочі, щоб втамувати голод.

Коли вони закінчили їсти смачну їжу, вони почули мелодійний спів, який наповнив повітря, і вони побачили хор мудреців у шафранових шатах, що прямували до круглого храму в центрі поселення. Їхній служитель сказав їм, що вони повторюють Гаятрі, стародавню ведичну мантру:

“Om bhoor bhuvah swaha
Tat savitur varenyam
Bhargo devasya dheemahi
Dhiyo yo nah prachodayat.”

(Ом бур бува сваха
Тат савітур вареньям
Барго дэвася димахі
Дьо йо на праходаят)

Служитель також пояснив значення санскритських слів:
«О Брахма (Життя), руйнівник страждань, дарувальник блаженства,
Ти це, Сонце ясне, гідне,
Очищаюче світло, божественне й абсолютне,
Наш розум Ти направляєш і просвітлюєш».

Троє паломників намагалися співати слова разом із хором, коли вони йшли за ними в храм, де вони сіли півколом навколо чорного мідного стільця, де сидів Ананда. Ананда був одягнений у білий лляний одяг, який залишав його праву руку та плече відкритими. Він довго співав хору із заплющеними очима. Аполлос і Софія також заплющили очі й наспівували солодкозвучну мелодію знову й знову, поки їхні серця й розум не були повністю поглинені ритмом внутрішнього всесвіту, що виходить за межі часу й простору. Рух землі під ними та небес угорі, здавалося, обертався кругом і кругом у повторюваному русі, подібному до руху співу. Усе існування та свідомість усіх істот вібрало блаженною музикою сфер.

Коли спів Гаятрі нарешті затих і тричі повторився довгий дзвінкий спів ОООООМММММ, Аполлос і Софія відкрили свої фізичні очі й побачили, щойно відкритими духовними очима, юного Аполлонія, який з'явився Іарху та мудрецам Гімалаїв. коли він уперше приїхав шукати мудрості Вчителів до Індії. Ананда була юнацькою людською формою, яку Аполлоній використав, щоб інкогніто з'явитися трьом паломникам. Симон, однак, не знав про даршан (побачивши святу людину), який Аполлос і Софія відчували у своєму внутрішньому оці усвідомлення; він бачив лише юнака, схожого на йога, чи, може, на молодого гуру.

«Сьогодні у нас гості здалеку, які шукають Аполлонія з Тіани», — почав Ананда, дивлячись прямо на Аполлоса та Софію проникливим поглядом. «Той грецький філософ прибув у те саме місце майже дві тисячі років тому, прагнучи навчитися всій мудрості стародавніх майстрів. Тут він навчився вдихати прану — ефірну субстанцію, з якої складаються боги, — і його смертна природа неухильно перетворювалася на безсмертну через з'єднання з божественним джерелом. Коли він залишив цю обитель володарів сходу, він повернувся до західного світу та зробив внесок у порятунок людства, звільнивши їх від темряви невігластва та показавши їм світло їхньої справжньої божественної природи. Усе його моральне та інтелектуальне життя було свідченням істини про те, що самопізнання,

або знання прихованої божественної мудрості в душі, веде до усвідомлення Бога, або розуміння Остаточної Реальності. Коли він завершив свою місію на заході, він дематеріалізував своє смертне тіло в Ефесі у віці 100 років і повернувся як адепт у безсмертному тілі до Гімалаїв, щоб продовжувати працювати заради порятунку та звільнення людства. Його вчення про піфагорійський шлях було розповсюджено різними рупорами по всьому світу, і воно продовжує впливати на хід духовної еволюції людства в тій чи іншій формі.

«Коли Аполлоній вийшов за межі свого смертного тіла, виконавши таємний йогічний процес, відомий як друге народження, він зробив свідомий вибір відмовитися від своєї обмеженої самоідентичності або его-особистості Аполлонія, щоб стати бодхісаттвой, або втіленням співчуття та мудрості, з божественною метою демонстрації найвищого еволюційного плану для кожної людини.

«У притчі про річки та океан, яка служить прикладом процесу цього еволюційного плану, річка, яка текла зі сходу в Гімалаях, сказала: «Я названа великою річкою Ганг, яка спустилася з небес. Річка, що текла з півдня, сказала: Мене звати Ніл, найдовша в світі. Річка, що текла з півночі, сказала: «Я Батько вод», річка Міссісіпі. Річка, що текла із заходу, сказала: «Я — Золота Вода, річка Янцзи». Коли річки впадали в єдиний океан, який оточує земну кулю і відомий під різними назвами в різних частинах світу, річки більше не говорили: я ця річка або я та річка. Коли багато річок зливаються з одним океаном, вони зливаються з джерелом свого індивідуального життя. Метафору річок і океану можна поширити на все живе.

«Тож Аполлоній, який злився з нестаріючим Джерелом життя, безмежним океаном нашого існування, більше не має обмеженої ідентичності. Подібно до бога Протея — того, хто має багато форм — безсмертна душа населяє багато тіл. Аполлоній в одній епосі, Баліна в іншому місці, Артефій в іншому місці й часі — потоки, що впадають у річку, що впадає в океан одного життя.

«Усі створіння, коли вони вмирають, зливаються з Єдиною Верховною Істотою. Вони постійно втрачають усвідомлення того, ким були колись. Від Джерела Життя вони продовжують проходити через цикли народження, смерті та відродження, так само як вода піднімається з океану, щоб спуститися на землю, а потім знову повернутися в океан.

Ти та річка, що тече в океан. І в кінцевому сенсі, ви також є тим безмежним океаном, коли ви повністю зливаєтеся в єдності з нескінченним.

«Аполлоній, який злився з безмежним і нескінченним «Я», що містить усі живі істоти — велике «Я», що містить усі менші «я», Єдине, що містить у собі Багато, — він стоїть перед вами сьогодні у вигляді Нестаріючого Юнака, володаря меча мудрості».

У цей момент Ананда встав і матеріалізував вогненний меч світла, яким він вдарив у землю, а в наступну мить дематеріалізував своє тіло і зник, як це зробив Аполлоній перед судом імператора Доміціана в першому столітті. Аполлос відчув, як електричний вогонь спадає від маківки до основи хребта в ту саму мить, коли меч світла з'явився в руці Ананди. Софія заплющила свої фізичні очі й усвідомлено побачила усміхнену Нестаріючу Юність, яка сиділа в її свідомості. Симон не міг повірити своїм очам — у той самий момент, коли він усвідомив, що Ананда — це безсмертний Аполлоній в іншій формі, він також відчув трансформацію власної свідомості. Він більше не хотів використовувати історію Аполлонія для особистої вигоди; насправді він знав, що ніхто не повірить йому, якщо він спробує розповісти історію. Він віддасть рукопис і касети назад Аполлосу і дозволить йому розповісти історію зі своєї вченої точки зору.

Чотири дні по тому, коли травневий місяць почав рости, Ананда знову з'явився в присутності трьох паломників.

«Ви повинні поститися і медитувати протягом трьох днів», — наставляв Ананда. «Пий тільки воду. На третій день, коли година наближається до моменту повного місяця в сузір'ї Скорпіона і сонце буде в Тельці, я повернуся, щоб провести вас на священне свято Весак. Ми будемо подорожувати дуже легко. Ваш супроводжуючий надасть вам шафранові мантії для цієї події».

Перш ніж Симон встиг запитати, скільки днів вони подорожуватимуть цього разу та як далеко залишилося до події, Ананда зник. Аполлос не був впевнений, чи Ананда явився їм у тілі чи в астральній формі. Софія знала, що для такого вознесеного майстра, як Аполлоній, існувала лише різниця у вібрації між легкими частинками фізичної форми та духовної форми.

Аполлос не міг не подумати про настанову Ананди пити лише воду. Він згадав розмову Аполлонія з Фраотом, поміркованим винопивцем, царем Таксілі: «Ті, хто п'є воду, як і я, бачать речі такими, якими вони є насправді, і вони не записують у фантазії те, чого немає; вони дуже пробуджені та цілком раціональні; і вони лягають спати з ясною, чистою душею, щоб вони могли пити оракулярні видіння в стані повної прозорості. Ти також можеш вважати мене відповідним проводником бога, о царю, разом із усіма, хто п'є воду». (Книга 2, гл. 36-37)

Симону було цікаво дізнатися більше про невідоме свято Весак, і він виявив, що це було святкування трьох важливих днів останнього земного життя Будди — його народження, його просвітлення та його виходу з фізичного тіла. Аполлос трохи поцікавився цією темою і виявив, що посвячені та адепти з усього світу подорожували у своїх астральних тілах до долини Весак, щоб приєднатися до паломників, які прибували туди пішки. Софія відчула, що енергія фестивалю буде настільки величезною, що небесна творча сила в атмосфері породжуватиме трансформацію свідомості кожного учасника.

У день повного місяця трьом паломникам дали шати шафранового кольору. Вони сиділи в медитації, чекаючи приходу Ананди. У призначену годину з'явився Ананда і сказав їм підвестися. Він змусив їх закрити очі. Ананда поклав свій вказівний палець, який був покритий освяченою олією, на центр чола Аполлоса на кілька секунд. Аполлос відчув, як його шишкоподібна залоза вібрує, і тепло поширюється по всій маківці. Коли Ананда поклав змочений олією палець на чоло Софії, її голову миттєво охопило золоте сяйво, і вона відчула, як потік ефірної енергії разом із світлом семи вогняних променів піднімається від задньої частини її шиї в області довгастого мозку до коронної чакри над головою. Симон відчув, як миро торкнулося його чола, і він відчув, як масло капає йому на ніс, викликаючи сльози радості на його очах.

Наступної миті троє паломників відчули, що втрачають силу тяжіння, стаючи надзвичайно легкими й, здавалося, ширяють над землею. За одну мить, як мить ока, Ананда переніс їх по повітрю до долини Весак, на північній стороні Гімалаїв поблизу містичної гори Кайлас. Безліч паломників, посвячених і адептів уже зібралося з чотирьох сторін землі в долині довгастої форми, утворюючи широке коло навколо величезної

брили сірувато-білого каменю. По всій двокілометровій долині неодноразово лунали гучні співи:

«OM MANI PADME HUM» (Вітаємо дорогоцінний камінь у лотосі)
Мантра говорила про долю душі стати втіленням OM (Слова, Логосу), відкривши дорогоцінний камінь третього ока (Мані) і розквітнувши як лотос пробудженого розуму (Падме) і ставши мудрістю просвітлення (АУМ).

Раптом, саме в момент повного місяця, який ширяв над долиною, як велетенне око в небі, на східному небі з'явилася цятка світла. Підійшовши ближче, пляма світла перетворилася на чотиригранний хрест білого світла, випромінюючи свої промені в чотири сторони землі. Учасники стояли прямо і розводили руки в сторони, наслідуючи грандіозний задум на небесах. Коли світло перетворилося на п'ятикутну зірку, учасники заплющили очі й зосередилися на білій зірці, яка була відкрита в блакитному центрі їхнього третього ока в золотій оправі. Коли світло променіло в свідомості учасників — вгору та вниз по семи центрам із сімома кольорами веселки — аватар епохи з'явився в білому центрі концентричних кіл веселки. Учасники схилили голови та зробили жест пранам, склавши руки біля серця.

Аполлос не був упевнений, чи те, що він бачив, було зовнішньою подією в матеріальному світі чи внутрішньою подією в його внутрішній свідомості. Внутрішній і зовнішній світи ніби злилися в його свідомості. У центрі величезної райдужної аури він побачив Будду, який сидить, схрестивши ноги, у шафрановому вбранні на розкритій квітці рожевого лотоса з правою рукою, простягнутою для благословення. Здавалося, що потік енергії тече з розуму Будди прямо вниз на поверхню скелі, схожої на вітар, де два кола світла утворюють мандорлу. У мигдалеподібному центрі кіл, що перекриваються, з'явилася фігура, схожа на Христа, одягнена в білий одяг. Аполлос водночас відчув, як світло мудрості в його голові зливається з теплом любові в його серці, відкриваючи приховану божественність його безсмертної душі у внутрішньому святилищі його людського тіла.

Софія бачила Господа Мудрості та Співчуття навколо себе, в кожному учаснику та в усьому природному оточенні. Благословення, які впливали з розуму зовнішнього та внутрішнього Будди, поглинули кожен аспект її істоти. Уся трансцендентна форма аватара (виявлення

божества) випромінювала чотири благородні істини та восьмеричний шлях як послання на віки: (1) у світі є страждання; (2) причиною страждань є бажання; (3) страждання можна припинити, усунувши бажання; (4) восьмиступінчастий шлях усуває бажання: правильний погляд, думка, мова, поведінка, засоби до існування, зусилля, уважність і концентрація. Своїм розумом Софія зрозуміла послання вчення Будди; серцем вона відчула співчуття Будди, щоб вивести всіх живих істот із глибини страждання на вершину блаженства.

Розум Симона зосередився на мандорлі світла, що утворилася на твердій скелі. Йому здавалося, що це уособлює взаємодію між двома, здавалося б, різними світами: сходом і заходом, світлом і темрявою, жіночим і чоловічим, небом і землею, інь і ян та численними іншими взаємодіючими протилежностями. Раніше він бачив стародавній символічний малюнок у геометричній формі *vesica piscis* із формою риби в центрі, що символізує союз Сина Людського та Сина Божого в особі Христа. Тепер він побачив фігуру Крішни в одному колі, а фігуру Христа в іншому колі. Постаць Крішни постала йому метаморфізованою у вражаюче бачення послідовних етапів створення, збереження та розпаду всесвіту, які повторювалися нескінченними циклами як частина універсальної драми. Постаць Христа постала перед ним як доброзичливий пастир, друг і рятівник. І тоді дві фігури ніби злилися в одного динамічного Пантократора, правителя всесвіту, демонструючи як доброякісні, так і руйнівні аспекти, утворюючи світло і темряву, приносячи як добро, так і зло, створюючи мир і війну як частину творчого процесу Всесвіт, що діє за космічним законом причини і наслідку.

Коли троє паломників отримали внутрішнє освітлення, яке було розсіяно трьома аватарами — Буддою, Крішною та Христом, — вони відчули, як пелюстки троянд падають на їхні голови, а вологий дощ благословення бризкає їхні обличчя. Пелюстки троянд відкрили їхній розум для просвітлення, посланого згори, а вода, що текла до їхніх ротів, дала їм воду життя, яка наповнювала їхні спинномозкові системи, внутрішнє дерево життя. Аполлос думав, що він причащається таїнств нової доби, епохи водоноза Водолія. Софія усвідомила, що внутрішній храм відроджується мудрістю вищого Я на престолі. Симон усвідомив, що цей досвід змінив його розум, наче він був охрещений або посвячений у нове тисячоліття.

Мантра ОМ прозвучала сім разів, як звук труби, з боку адептів, які обернулися й повернулися обличчям до посвячених і паломників. Адепти вели натовп у новій пісні для нової епохи, посилаючи вібрації творчого слова (Аум, Ом, Амінь), щоб створити сім чеснот (планетарних атрибутів), які виділяються в новому духовному тілі:

«ОМ. Благословення, і слава,
і мудрість, і подяка, і честь,
і сила, і могутність
Богові нашому на віки вічні.
ОМ. АУМ. Амінь. АМІН».

Аполлос, Софія та Симон співали пісню знову і знову, поки видіння Будди та Христа не зникло з неба та долини. Одне останнє послання було передано великими через передачу думок натовпу: «У новому віці кожна людина увійде в царство свого внутрішнього храму, щоб отримати мудрість і просвітлення від внутрішнього господаря».

Коли послання закінчилося і учасники грандіозного заходу розмірковували над значенням послання для кожного з них, адепти підняли руки, благословляючи натовп. Саме в цей момент Аполлос упізнав обличчя одного з адептів — це був Маестро Сальваторе Д'Аура. Навіть здалеку Аполлос бачив, що Д'Аура дивиться на нього і посилає йому особисте благословення. Він чув свій голос у своєму розумі: «Хіба я не казав тобі, що під час подорожі з тобою будуть невидимі друзі? І хіба я не казав вам, що я буду з вами духом, щоб служити вам у будь-який спосіб? Ніколи не сумнівайтеся в присутності тих, хто служить людству. Ви теж служите людству, дотримуючись вказівок свого внутрішнього господаря, тихого голосу всередині».

Аполлос відкрив очі й озирнувся навколо. Він стояв із Софією та Симоном у плавучому будинку в Срінагарі. На них все ще були шафранові мантиї, але Ананди/Аполлонія вже не було. Його ніде не було видно. Біля відчинених дверей вони побачили свої рюкзаки, наповнені одягом, який вони взяли під час подорожі до Гімалаїв.

«Це був лише сон?» — запитав Симон, який знав, що його подорож з Аполлосом і Софією підійшла до кінця. Він уже вирішив у своєму розумі повернутися до Риму якнайшвидше і продовжити свою роботу як слуга церкви, в якій він виріс.

«Це було набагато більше, ніж сон», — відповів Аполлос, який відчував себе більш живим і усвідомленим, ніж будь-коли раніше. Він хотів залишитися в Індії якомога довше, щоб навчитися всій мудрості майстрів, які жили на її священній землі.

«Це було відкриття прихованих таємниць, які є короною на голові шукача істини та мудрості», — заявила Софія в кульмінаційній нотатці.

«Амінь!» співали в унісон Аполлос і Симон.

-----X X X X X X X-----

Джошуа та Ісак сіли разом за стіл, щоб відсвяткувати Песах (Пасху). Сонце зайшло сьомого квітня, і Ісаак запалив дві святкові свічки в центрі столу. Він звернувся з молитвою до Творця великого вогню, який розігнав темряву і приніс у світ тепле сяйво і яскраве світло, а потім підняв чашу з вином, щоб освятити священну подію. Джошуа випив свою чашу плодів виноградної лози разом з Ісаком. Він відчував причетність до важливої історичної події та глибоке відтворення подорожі душі.

Коли Ісаак омив руки водою, Джошуа бачив сходження душі з яскравого світла астрального світу у води лона. Виконуючи ритуал занурення шматочка зеленої петрушки в солону воду, Ісаак говорив про відродження землі навесні, а І Джошуа думав про відродження душі в труднощах фізичного життя. Коли Ісак взяв символічну мацу (прісний хліб) з окремої тарілки і розламав її на дві частини, назвавши її їжею рабства («хліб страждань») і свободи, Джошуа уобразив хліб життя, який живить і тіло, і душа. Джошуа подивився на шість символічних страв на своїй тарілці седер (наказ) і подумав про історію гноблення та рабства, представлену в гірких травах і хроні, а потім подумав про велику жертву, представлену кісткою гомілки та смаженою круто звареною стравою яйце, яке означало визволення з неволі і народження до нового життя.

«Чи знаєте ви епопею нашого єврейського народу?» — запитав Ісаак, перериваючи роздуми Джошуа про символічну їжу.

«Так, я читав історію Виходу в Біблії», — відповів Джошуа.

«Це наступна частина нашого Песах-Седеру», — сказав Ісаак. «Чи хотіли б ви розповісти історію так, як ви її знаєте?»

«Для мене буде честь», — відповів Джошуа. «Я розумію великий епос євреїв у тому, що він, як і інші епічні подорожі, описує не лише історію поневоленої нації, яка залишає землю неволі та подорожує до країни свободи, але й водночас зображує велику паломництво духу через матерію і душу у фізичному тілі. Хіба ви не казали мені, що ваш Зогар, Книга Пишноти, заохочує шукача істини проникнути за межі верхнього одягу простих історій зі Святого Письма?»

«Так, я пам'ятаю, як казав вам, що в кожній історії є внутрішній одяг правди, який можна побачити лише тоді, коли відкидається зовнішній одяг буквальних історичних фактів», — зізнався Ісаак.

«Так само і з фізичним тілом, яке є зовнішнім одягом внутрішньої душі», — продовжив Джошуа. «Щоб побачити душу, потрібно вийти за межі фізичного тіла. Отже, якщо ми подивимося на історію про те, як ізраїльтяни залишили землю Ханаан і прибули до Єгипту, як сходження душі з небесного світу у фізичний світ, тоді ми зможемо прослідкувати решту історії в Єгипті та подорож через пустеля як людський стан у плоті. І наступний Вихід, або звільнення від людського стану, не завершується, доки душа не повернеться у своєму сходженні назад до землі обітованої. У першій частині епічної подорожі пояснюється спосіб, у який певні умови призвели до того, що ізраїльтяни або різноманітні душі потрапили у фізичне рабство; середня частина подорожі описує боротьбу та страждання, з якими стикається душа протягом усього життя, коли вона намагається подолати обмеження та труднощі, які представлені карами, завданими єгиптянам (фізичному тілу); і остання частина подорожі показує спокуту, яка приходить до душі, коли вона відкриває внутрішнього відкупителя, присвяченого Мойсея, який веде душу від темряви Єгипту або рабства в тілі до світла Ханаану, землі, що тече з молоко і мед. На шляху вгору назад до джерела, звідки вона спочатку прийшла, душі дається великий Закон (Тора), який служить

керівним принципом для її сходження п'ятнадцятьма сходинками до внутрішнього храму, справжнього Дому Бога. Як тільки душа досягає цього великого паломництва через життя, вона переходить у землю Ханаан (землю Духа), де душа нарешті відчуває свободу від усіх тілесних турбот. Духовна душа повинна пожертвувати фізичним тілом або вийти за нього, щоб звільнитися або досягти спокути. Ось як я бачу алегоричну історію Виходу, великого паломництва душі від рабства до свободи».

Коли Джошуа закінчив розповідати історію, Ісак промовив благословення, підняв другу чашу з вином і сказав: «Плід виноградної лози. З нею вип'ємо за мир, свободу і за життя! L'Chayim! (Ла Хайм)» Вони обоє ковтнули червону рідину і відчули, як вона тече через їхні тіла, через їхні вени та через усе людство, означаючи, що та сама червона кров тече через кожну живу людину з того самого потоку Життя.

Ісаак продовжував із встановленим п'ятнадцятиетапним седемом (порядком) святкування: миття рук перед тим, як скуштувати мацу, символ неволі та свободи, і споживання гірких трав, щоб нагадати про часи гіркого рабства. Коли Ісак нарешті прибув на ритуал, де двері були відкриті для надії на прихід Іллі, попередника приходу Месії, Джошуа вигукнув: «Батьку мій, Батьку мій, колісниця Ізраїля та його вершники!» Його хребет палав вогнем, ніби спіралеподібний вогняний стовп піднімався від основи його хребта до маківки.

«Що ти переживаєш?» запитав Ісаак, який помітив, як очі Джошуа закотилися вгору, ніби він дивився в духовне око в центрі своєї голови.

«Мій кундаліні піднімається в моєму спинному мозку, і я відчуваю, що горю», — відповів Джошуа, чий погляд продовжував звертатися всередину.

«Шехіна, єднання душі з духом у Святому Святих», — проголосив Ісаак, чие обличчя сяяло радістю при вигляді того, що він бачив.

"Боже мій!" — вигукнув Джошуа, коли промінь світла заповнив його розум. У світлі він упізнав знайоме обличчя.

«Так, Ієшуа, це твоя справжня природа», — пробуркотів тихий голубий голос Біни, коли Джошуа був зачарований блаженним видінням.

«Ісаак!» — вигукнув Джошуа, коли його охопило відчуття ейфорії та блаженства. «Месія живе в кожному з нас. Саме через нас Він приносить Царство Небесне на землю. Саме через наш розум тече Його мудрість, а через наші серця проявляється Його любов. Коли ми прагнемо принести мир і справедливість у світ, у якому живемо, у нас діє природа Месії. Коли ми допомагаємо нашим ближнім, це рука Месії, яка простягається, щоб запропонувати допомогу».

Ісаак заспівав від радості, яку відчув у своєму серці:

«Благослови Господа, о душе моя.
Господь моя сила й пісня,
і став мені спасінням.
Я не вмру, але буду жити,
і звіщу діла Господні».

Джошуа приєднався до Ісаака у співі радісної пісні. Вони співали її знову і знову, поки сльози радості не потекли по їхніх обличчях. Ісаак обійняв Джошуа і сказав: «Наш Песах Седер прийнято, і ми справді благословенні».

Ісаак завершив вечір проголошенням: «Наступного року нехай ми будемо в Єрусалимі, відбудованому!»

«Наступного року ми можемо бути в Новому Єрусалимі з духовним тілом як нашим храмом!» додав Джошуа.

Наступного тижня Джошуа рано вранці пішов сам до Старого міста. Він знав, що його паломництво Святою Землею скоро закінчиться, і йому доведеться повернутися додому. Він хотів пройти Віа Долороза (Дорога Скорботи) на самоті власного розуму. У його серці був важкий, коли він йшов шляхом, який втілював у своєму житті есейський Учитель праведності.

Кожен крок, який робив Джошуа на шляху, який пройшов Майстер-есеї, був схожий на грандіозну процесію стародавніх містерій. Джошуа зрозумів, що все в житті Майстра відбувалося в таємниці, яку міг осягнути лише учасник таємниць. Кожен крок був етапом шляху, який душа Кожної людини (кожного) повинна була пройти, щоб здійснити грандіозний задум космосу. Від першого кроку на шляху, коли Джошуа

відчув потребу в самопізнанні, до другого кроку, коли він взяв на себе власний хрест тягарів фізичного існування, він усвідомив, що попереду довгий шлях, який вимагає самодисципліни, самовідданість і наполегливість. Він багато разів бачив, як падав, коли боровся зі своєю фізичною, емоційною та розумовою природою. Він почав розуміти, що життя — це океан страждань, який потрібно переплисти на кораблі усвідомлення душі. Він дізнався про Божественну Матір, милосердний принцип природи, яка співчувала стражденому паломнику і підбадьорювала його на кожному кроці шляху. Вона принесла допомогу початківцям у формі попутників, які допомагали б паломнику нести його особистий тягар і виявляли вчинки доброти та любові. Джошуа, як посвячений, пізнав чоловічі та жіночі сили, синів і дочок людини, які співпрацюють із прагненням душі до цілісності та єдності з божественним. Коли він нарешті прибув до місця великого зречення, він знав, що йому потрібно буде звільнитися від трьох одягів фізичного, емоційного та нижчого ментального тіла, щоб зодягнутися в королівське духовне тіло. Джошуа бачив, як приймає остаточне рішення розіп'яти горизонтальну жіночу природу та вертикальну чоловічу природу на хресті кінцевої матерії в обмін на нескінченний спокій у безсмертному андрогінному тілі. Як тільки він відчув, що звільнився від тіла, хреста матеріального усвідомлення, Джошуа зрозумів, що смерть подолана. В одній кульмінаційній останній дії Джошуа побачив своє фізичне тіло, поміщене в гробницю матерії, де фізичні елементи були розчинені, а дух воскрес у безсмертному тілі. П'ятнадцятикрокова драма Шляху Скорботи завершилася Шляхом Досягнення. Син Людський (фізична Я) став Сином Божим (духовна Я).

Через три тижні, у травневий повний місяць, Джошуа піднявся з Ісааком на вершину Оливкової гори. З місця біля готелю Seven Arches (сім арок) вони дивилися на Храмову гору та Старе місто Єрусалиму.

«Тож сьогодні твій останній день у Святій Землі», — зітхнув Ісаак, стримуючи сльозу, яка виступала в його очах.

«Ви були чудовим учителем і чудовим другом», — сказав Джошуа, висловлюючи свою вдячність за щедрю гостинність рабина. «А ти був мені як батько».

«А ти був мені як син», — сказав Ісаак. «Сподіваюся, ти повернешся колись у майбутньому. Мої двері завжди будуть відкриті для вас».

«Як то кажуть, наступного року в Єрусалимі», — посміхнувся Джошуа із заразливим сміхом, який змусив Ісаака приєднатися до веселоців.

«І нехай ці золоті ворота будуть відчинені, щоб Месія міг з'явитися на горі Морія, Храмовій горі», — сказав Ісаак, висловлюючи глибоке бажання, яке було його невід'ємним способом мислення про майбутнє.

«Вся ця Свята Земля — це гора Морія», — сказав Джошуа, висловлюючи свій погляд на світ. «Насправді всі суперечки та боротьба за фізичні святі місця припинилися б, якби всі зрозуміли, що справжня гора Морія та Храмова гора існують у серці та розумі людини. Важлива духовна сутність, чи не так?»

«Ти маєш рацію, друже, — відповів Ісаак. «Проте серце і розум фізичної людини бажають фізичного храму для поклоніння».

«І фізичний Месія з'явиться як визволитель і цар фізичного царства», — зауважив Джошуа, який з розумінням усміхнувся Ісааку.

«Людині дуже важко пожертвувати своєю фізичною свідомістю на вівтар безкорисливості», — прокоментував Ісаак, розмірковуючи про власне життя.

«Я розумію, що ти маєш на увазі», — сказав Джошуа, співчуваючи старому рабину, який став на його шляху.

Кілька хвилин вони мовчки сиділи на землі, розмірковуючи про своє життя у зв'язку зі Старим містом перед ними. Джошуа почувався паломником, який щойно пройшов, а Ісаак вважав себе старим патріархом, який жив тут вічно.

Ісаак раптом підвівся. — Я зараз повернуся, — поспішно сказав він. «Я хочу відвідати Гробницю пророків, а потім віддати шану моїм предкам на сусідньому єврейському кладовищі». Ісаак підняв камінь, щоб покласти його на могилу дорогого предка; камінь був би ознакою того, що предка ще пам'ятають і комусь дорогий серцю.

Щойно Ісаак пішов, тихий голос Біни пролунав у пам'яті Джошуа: «Тобі час вирушати в останню подорож додому». Джошуа заплющив очі й

чекав, поки розкриється внутрішнє бачення. За кілька хвилин він відчув, як хмара огортає його і виносить через відчинені золоті ворота Старого міста. Він був одягнений у білу мантию, і він йшов з кількома послідовниками до есейських кварталів міста. «Майстер Есеїв», — почув він голос Бінаха через свою піднесену свідомість. Він чув, як есейський Учитель говорив про Небесного Батька, який приносить сонце та світло згори, і Земну Матір, яка забезпечує їжу та живлення знизу.

«Існують творчі сили, які діють на землі та в наших тілах», — навчав Есей. «Вони є розумними агентами творіння, які доставляють нам повітря в наші легені, воду в наші кровоносні судини та вогонь у нашу нервову систему. Коли ми віддаємо шану Матері-Землі, ми спілкуємось із силами життя в нашій фізичній істоті. Коли ви дихаєте, ви повинні думати про вищі атмосферні енергії, які оживляють вас. Коли ви п'єте воду або плід виноградної лози, ви повинні розглядати кругообіг води в землі так само, як і циркуляцію рідин у вашому тілі. Коли ви стоїте під сонячним світлом під час ранкового причастя, пам'ятайте, що сонячне божество — це вогонь життя в усіх живих істотах, включаючи рослини та дерева. Живіть у гармонії з усіма енергіями, що течуть у вас і навколо вас, і ви матимете радість у своєму житті, і ви будете цінувати красу в усьому житті. І коли ви станете босими ногами на зелену землю Матері-Землі, нехай її генеративні та відроджувальні сили увійдуть у ваші органи; відчуйте, як її сік тече крізь вашу істоту, як тече сік дерева, щоб дати енергію його кінцівкам і листям».

Джошуа прослідкував життя Есейського Учителя до гори Кармель, де він продовжував навчати: «Пам'ятайте, що ви і ваш Небесний Батько є одним цілим. Ви — відображення його миру й спокою, як світло місяця, що відбивається на тихому озері. У вашій істоті є небесні зірки, які зміцнюють вашу нервову систему і з'єднують вас з вищими світами. У вашому серці живе океан любові, який витікає з центру Всесвіту і з'єднує серця всіх живих істот. У вашому розумі живе мудрість і творчий інтелект, які впливають із Вселенського Розуму. У твоїй душі живе Вічний, який поєднує окремі частини твого єства в єдину цілісність, як мудрий король, що править містами свого королівства».

Джошуа продовжував слідувати за Есейським Майстром до Індії, де його називали Ісса (Господь усього) і Юз Асаф (божественний Цілитель). Там він викладав йогічну науку єдності з божественним:

«Було сказано, що всередині людини є два дерева: Дерево Знання, через яке людина отримує самопізнання, і Дерево Життя, через яке людина отримує безсмертне життя. Однак насправді в людині є одне дерево, коріння якого сягає землі, а гілки сягають небес: Дерево Життя. Дерево Життя в людині об'єднує її душу з Брахмою, Володарем творчої свідомості, а її тіло з Пракриті, або матір'ю-природою. Душа і тіло людини постійно об'єднуються, щоб виконати великий танець всесвіту, а Брахма та його дружина Пракриті керують танцем. Коли ви стаєте єдиним цілим у своєму внутрішньому царстві — об'єднуєте душу й тіло, верхнє й нижнє, чоловіче й жіноче — і більше не розрізняєте дві протилежні сили однієї реальності, тоді ви стаєте Ішварою, Господом вашого внутрішній всесвіт».

Джошуа спостерігав своїм божественним оком внутрішньої свідомості, як бачення розширювалося в його розумі, і він відчував себе єдиним із Учителем Ессеїв. Він бачив, як матеріалізувався у двох тілах, одне з яких було відоме як Юда Фома (близнюк), а інше як Ісса-Масіх (Господь Месія). Форма Юди Фоми зовні була ідентична формі Ісси, тому їх називали братами один одного. Ісса називав Томаса (Фома) своїм близнюком, називаючи його «той, хто знає своє вище Я». Ісса розповів Томасу приховану таємницю свого існування трьома містичними літерами: І, А, О (Я Є Альфа і Омега, початок і кінець). Деякі люди називали Томаса чаклуном і чарівником, оскільки його звинувачували у створенні астрального двійника самого себе.

Нарешті він відчув, що виходить за межі фізичного тіла, яке було покладено в гробницю, і він побачив, як астральне та фізичне тіла знову розчиняються в елементах. Пізніше, коли люди відвідували гробницю в районі Каньяр Срінагара і входили в будівлю під назвою Розабал (Могила Пророка), вони знаходили лише порожню гробницю. Ходили чутки, що деякі учні викрали тіло і відвезли його до Месопотамії, але інші наполягали на тому, що в гробниці похований лише Близнюк Фома Знавець.

Раптом Джошуа помітив руку Біни на маківці. Вона тихо промовила до нього: «Ієшуа, тепер ти побачиш своє останнє видіння як багатообразного Господа». Здавалося, що небо розкрилося на його маківці, і він побачив свою власну трансцендентну природу: Адама Кадмона, архетипову Універсальну Людину; Енох, небесний книжник; Мелхиседек, первосвященик; Йосип, мрійник і правитель Єгипту; Ісус

Навин, завойовник; Джешуа, відбудовник храму; Ієшуа бен Пандера, посвячений; Ісса, есейський майстер; та багато інших. «Ви єдині з Ішварою, Господом всесвіту, і Христом, творчим розумом усього життя», — пояснила Біна.

Джошуа раптом побачив, що він стоїть у колі в білій мантиї. Навколо нього кружляла купа людей, танцюючи танець світової містерії, імітуючи круговий шлях сузір'їв у зодіаку. Джошуа відчував гармонію з ритмом всесвіту, що обертається. Він відчував себе Натараджею, Космічним Танцюристом у центрі всесвіту, і він вів танець під акомпанемент космічної пісні, яка викликала прояв усіх світів:

«ОМ, почуй перший творчий звук,
АМІНЬ, Слово, яке було, є і буде завжди,
ОМ, викуплення з рабства,
Амінь, звільнення від смерті до життя,
ОМ, світло, що пронизує серце,
Амінь, народження нової людини,
ОМ, поглинання всього живого,
Амінь, створення видимого з невидимого,
ОМ, думка Всесвітнього Розуму,
АМІНЬ, занурення у води Єдності,
ОМ, гармонія всіх вібрацій».

Джошуа танцював разом з усіма учасниками, і він відчув, як увійшов у свідомість, де він знав, що він є частиною всього космічного руху в часі та просторі. Він побачив себе в одязі чистого світла і відчув в одному з усіма місцями, храмами та людьми. Він бачив, як внутрішнє світло освітлювало його істоту, і світло відбивало свої промені тепла й любові в серцях усіх, хто танцював танець життя.

Коли Джошуа танцював, він дивився на безліч облич, які танцювали з ним. Одне особливе обличчя привернуло його увагу — обличчя його батька, який дивився на Джошуа з сяючою усмішкою на обличчі. Щось сколихнуло в голові Джошуа й потрясло його пам'ять, і він згадав, як їхав у машині зі своїм батьком.

«Що сталося, тату?» Джошуа подумки передав слова батькові.

«Тобі все розкажуть, коли ти повернешся додому», — подумки сказав батько Джошуа. Джошуа почув ці слова у своєму розумі, і водночас він відчув дивне відчуття тілесного усвідомлення, яке повернулося до нього, чого він не відчував уже давно. «Твоя мама дзвонить тобі. Тобі ще не час покидати цей світ». Це були останні слова, які він почув, як батько подумки передав йому, коли він усвідомив, що видіння танцю згасає з його свідомості.

«Джошуа», — почув він голос, що кликав його. Він відкрив очі, очікуючи побачити ангельське обличчя Біни, яке вітає його. Натомість його за руку тримала земна мати.

— Мамо, — прошепотів Джошуа, який ледве встиг вимовити ці слова крізь пересохле горло.

«Сину, ти повернувся!» — вигукнула мати Джошуа. Вона дала йому напитися води.

«Що сталося, мамо?» — спитав Джошуа після того, як випив воду й відкашлявся, що дозволило йому говорити.

«Ти потрапив у автомобільну аварію з батьком», — відповіла мати. «Твого тата вбили, а ти залишився в комі».

«Як довго мене не було?» — спитав Джошуа, який почав помічати оточення в лікарняній палаті.

— Цілий рік тебе не було, — відповіла мати, витираючи серветкою сльози з очей.

«Триста шістдесят п'ять днів?» недовіжливо запитав Джошуа. Він згадав свою зустріч з Енохом, який прожив рівно стільки ж років.

«Так», — відповіла його мати. «Де ти був весь цей час?»

«Це довга історія», — відповів Джошуа з усмішкою на обличчі. «Мені знадобиться цілий рік, щоб розповісти тобі про все».

«У нас є весь час світу», — сказала мати Джошуа. Вона нахилилася й сильно поцілувала Джошуа в чоло.

«Я бачив тата», — сказав Джошуа, розмірковуючи про останнє зображення, яке він бачив перед тим, як прокинутися від довгого сну.

"Де?" запитала мати Джошуа.

«У долині, десь в Індії чи поблизу неї, де було багато людей, які танцювали Танець Життя», — відповів Джошуа, який хотів закрити очі й повернутися в Едемську долину.

«Я така щаслива, що ти нарешті повернувся додому», — сказала мати Джошуа, тепло його обіймаючи.

«Я теж радий повернутися додому», — відповів Джошуа. Він обійняв матір і відчув тепло її любові. Він на мить заплющив очі й побачив, як на екрані його розуму з'явилося ангельське обличчя Біни. Її любляча посмішка сказала йому, що і фізична, і духовна мати були частиною його життя і спостерігали за ним у будь-який час.

----- X X X X X X X -----

Павло та його племінник Теодас сиділи пліч-о-пліч на вершині Оливної гори. Вони дивилися зі своїх олімпійських висот на безлад, що назрівав у їхньому улюбленому місті, Єрусалимі. Місто здригалося у вирі громадянської війни. Зловісна темна хмара опустилася на жителів міста, породжуючи божевілля, яке загрожувало розірвати місто на частини. Павло нещодавно повернувся з подорожі до Греції як емісар до імператора, просячи негайної допомоги у врятуванні Єрусалиму. Тепер він чекав, щоб побачити, чи принесуть зусилля проримської партії бажані результати – вигнати волелюбних повстанців з міста та повернути життя до нормального життя.

«Як нашій країні і нашому народу вдалося зайти в такий жахливий глухий кут?» — спитав Теодас, порушуючи глибоку тишу, в якій були поглинені їхні думки.

«Ми пройшли довгий шлях у боротьбі за релігійну свободу та національну незалежність», — відповів Павло, задумливо дивлячись у суть справи, дивлячись на місто внизу. «Були часи, коли я ставав на бік зелотів, які понад шістдесят років боролися за незалежність від задушливої влади римських наглядців і окупантів нашої країни; і були часи, коли я ставав на бік проримської влади, щоб зберегти статус-кво та бути лояльним підданим імперії. Наша країна і наш народ ведуть таку саму одвічну боротьбу, в якій веде душа з тілом: чи буде душа в неволі плоті, чи звільниться з цієї неволі і злетить, як птах, у висоту свободи?»

«Я не думаю, що хочу жити в країні, де панують страх і жах, а битви на життя і смерть ніколи не припиняються», — стверджував Теодас, який, як і його дядько, навчився мислити й говорити в багатьох сенсах. Він знав, що його дядько любив надавати духовну перспективу фізичним проявам, і він був навчений думати, що кожна дія походить від думки, яка походить з вищого джерела. Він згадав перший раз свого дядька — який був його особистим вихователем протягом усього часу роки його життя під час зростання в мирному середовищі Тарса в Сілісії — показали йому кришталеву кулю. Він пригадав, як його дядько сказав йому вдивитися в дзеркалоподібний кристал і запитав: «Що ти бачиш?» Спочатку він бачив лише відображення свого обличчя, але, практикуючись і зосередившись, він почав бачити проекцію свого найпотаємнішого думки. Потім його навчили заплющувати очі і відслідковувати образи, які проектували його думки, назад до їх джерела. Його дядько називав внутрішню кришталеву кулю містичною чашею, в яку мислитель заглядав, щоб побачити відображення внутрішнього Господа або духовного Я. Він завжди міг зрозуміти, коли дядько відвертає свій погляд від зовнішнього світу і повертає його всередину до своєї містичної чаші, як він робив зараз.

«Тобі з матір'ю доведеться вирішити, що ти хочеш робити і куди хочеш піти», — оголосив Павло після хвилини роздумів над поточною ситуацією. «Я вже знаю, що мені робити». Павло знав, що стосунки «майстер-учень» мають завершитися на фізичному рівні. Він був мудрим майстром-будівельником, який заклав основу знань для свого учня, який добровільно вирішив стати учнем і розвинути усвідомлення

прихованої мудрості, якої Павло навчився від свого вчителя Баннуса. Павло знав, що стосунки гуру й учня триватимуть на духовному рівні; тим не менш, він відчув відтінок смутку при думці про розставання зі своїм племінником і своїм улюбленим відданим і учнем.

— Ось і мама, — сказав Теодас із почуттям очікування. Вони спостерігали, як фігура в блакитній мантиї перетнула струмок у підніжжі пагорба й почала підніматися до них. "Що ти збираєшся робити?" — спитав Теодас, пригадуючи думку, яка виникла в його голові.

«Пам'ятаєш, ти з матір'ю вирішили повернутися зі мною до Єрусалиму майже десять років тому?» — запитав Павло, звертаючи увагу на послідовність подій, які поставили під загрозу все їх життя.

«Як я можу колись забути?» заявив Теодас. — Зрештою, якби я не розкрив змову на ваше вбивство, у вас були б ножі сорока сикаріїв. Теодас здригався щоразу, коли думав про те, що вбивці, фанатики екстремістів, мали на думці для його дядька й господаря.

«Я пам'ятаю той день, коли піднявся на цю гору – день, коли люди думали, що я поведу атаку до міста – ніби це було вчора», – продовжив Павло. Він ухилився від питання Теодаса про його плани на майбутнє. «Я залишив вас і вашу матір у кварталі ессеїв і піднявся на цю гору, щоб провести ніч у медитації. Цілу ніч я боровся з сумлінням, як Яків з ангелом. Минуле мучило мене – моє подвійне життя, то Шаул, римський агент, то Павло, богобоязливий фанатик, оберталося в моїй свідомості, як нестримне колесо долі. Десять років тому я намагався виправити кривду, яку заподіяв Якову, лідеру Назарету, прийнявши місію доставити їжу до Єрусалиму під час великого голоду за часів прокуратора Тиберія Олександра. Ця місія закінчилася катастрофою – не встиг я прибути до Єрусалиму з Йосеєм, братом Якова, і простягнути руку дружби з Яковом, як повідомили, що відступник повернувся в місто, і натовп зібрався і вимагав мене керівник; «цій людині не можна дозволити жити», — кричали вони. Коли римська влада прибула, щоб припинити заворушення натовпу, вони взяли мене на допит. Вони хотіли докопатися до суті повстання, перш ніж воно переросло в повстання. Я зробив жахливу для Бога помилку, розповівши римським воєначальникам про випадок з Яковом біля храмових сходів і про те, як брат Якова попередив мене покинути місто. Коли римський полководець повідомив про заворушення натовпу губернатору Тиберію

Олександрю, той зажадав негайно поговорити зі мною. Мене відвезли до нього в Кесарію, де він сказав мені, що єдиний спосіб захистити мене і забезпечити мою безпеку — це розкрити імена фанатиків, відповідальних за заворушення натовпу. Я, чесно кажучи, не знав, чи хтось несе відповідальність, я сказав губернатору. Він запитав мене, чи знаю я Якова та Симеона, братів Якова. Я сказав йому, що зустрів їх і що Симеон передав повідомлення від Якова про те, щоб покинути місто. Губернатор сказав, що в нього є шпигуни з храму, які стежать за тими братами-зелотами, синами Юди з Галілеї, і їх підозрюють у організації набігів на села та повстань у містах. Наступне, що я знав, правитель вирішив показати зелотам, що він не потерпить їхніх повстань проти римського уряду, і він наказав розіп'яти бунтівних Якова та Симеона як приклад того, що станеться з будь-яким із зелотів, які погрожували стабільність Римської імперії. Я почувався так, наче особисто винен у їхній смерті. Я поїхав з міста і ніколи не хотів повертатися».

Павло зробив паузу в особистих спогадах. По його щоці текла самотня сльоза. Він дивився вниз на місто, яке завдало йому стільки горя.

«Дядьку Павле, ти почав розповідати історію про той час, коли люди думали, що ти збираєшся очолити атаку на місто з цієї гори», — нагадав Теодас, який добре усвідомлював ідіосинкразію свого дядька, коли він йшов по дотичній у своїй промові.

«Вибачте, що я відволікся», — вибачився Павло, витираючи сльозу з обличчя долонею. «Коли я боровся зі своїм внутрішнім ангелом, я настільки виснажився, що впав у транс і побачив Гермеса. Це був той самий Меркурій, посланець богів, який з'явився мені на святій горі в пустелі і відкрив мені десять архетипічних форм існування на смарагдовій скрижалі: Світло, Подвійність, Священне Три, які породжують священне елементи вогню, води, повітря і землі; все відбувається в архетипічній Людині, яка є мікрокосмом, що відображає макрокосм; всередині людини є священний канделябр із семи центрів світла, які освітлюють восьмикратний шлях, що спіралью закручується вздовж хребта, породжуючи Дерево Світла. Небесне видіння знову з'явилося в моєму розумі, і священне слово завібрало в моїй свідомості, так що, коли я спустився з гори і почав говорити про своє видіння паломникам, які пливли до міста, щоб відзначити свято Седмиць (Шавуот, або сім тижнів після Пасхи), вони думали, що бачать світло навколо мене і що я ангел. Деякі паломники з Александрії казали,

що я говорив як Тот, який уособлював мудрість єгиптян; інші казали, що я говорив з авторитетом Мойсея. Тот-Мойсей-Меркурій-Гермес, всі вони, здавалося, уособлювали мудрість, яка жила в мені і затьмарювала мій розум, коли я говорив. Я сказав їм, що був на святій горі, і всі вони змушували мене вести їх до цієї гори, штовхаючи мене руками до вершини Оливної гори. Я сказав їм, що стіни міста впадуть за наказом Господа з небес, вказуючи на те, яку поразку зазнає фізичне тіло, коли духовна людина візьме контроль над тілом. Вони думали, що я створю диво, визволю їх від римлян і приведу до обіцяної землі звільнення та незалежності. Швидко поширилася інформація про те, що єгипетський пророк передрік руйнування міських стін, і паломники стікалися на Оливкову гору, щоб побачити цю подію. Мабуть, було щонайменше 30,000 людей, яких відвернули від святкування свята врожаю та вшанування пам'яті передачі Тори Мойсею на горі Синай. Натомість вони були тут, на вершині Оливної гори, чекаючи, що я буду месіанським визволителем, який одразу визволить їх від римського правління та поведе до країни молока та меду, свободи та незалежності. Незабаром римська влада дізналася про незвичайне скликання на горі, і прокуратор Фелікс послав римських солдатів проти зібраного натовпу. Того дня від рук римських солдатів загинуло багато невинних людей, але більшість з них збігли з гори, розбіглися в усіх напрямках і сховалися. Я вбіг у місто і зумів непомітно пройти до кварталу Ессеїв».

Фібі прибула на вершину гори саме тоді, коли Павло закінчив розповідати свою історію. Вона зупинилася перед ними, щоб перевести подих, а потім випалила: «Яку історію ти розказуєш моєму синові цього разу?»

«Дядько щойно закінчив розповідати мені історію про єгиптянина на святі паломництва Шавуот», — відповів Теодас замість Павла.

— Він казав тобі, що кілька тижнів сидів у нашому тимчасовому житлі в есейському кварталі, перш ніж відчув, що безпечно вибратися з укриття? — запитала Фібі, ставлячи брата в незручне становище. Фібі знайшла м'яке трав'яне місце й сіла поруч із сином.

«Ні, не знав», — відповів Теодас. «Я чекав, поки він дійде до тієї частини, де я врятував його від змовників-сікаріїв».

«Ви пропускаєте наслідки тієї єгипетської історії, де головний капітан визнав мене єгиптянином на Оливковій горі», — втрутився Павло.

«Я пам'ятаю, що ти мав пройти семиденний обряд очищення, перш ніж Яків Назарянин прийме тебе назад до своєї громади та до храму», — сказала Фібі, згадуючи дні після їхнього повернення до Єрусалиму. У той час вона не була за те, щоб залишати Антіохію, де вони оселилися в єврейському секторі космополітичного міста. Фібі спочатку подорожувала до Антіохії з Теодою, коли Павло подорожував туди по дорозі до Єрусалиму під час своєї місії допомоги голодуючим. Вона вирішила залишитися в Антіохії зі своїм сином, її гордістю і радістю. Він хотів вивчати грецьку мову, яка була основною мовою міста, і Антіохія була ідеальним місцем для молодого людини, яка хотіла зануритися в елліністичну культуру. Для Фібі мальовнича краса долини з навколишніми гірськими хребтами, особливо велична засніжена гора Сільпіос на півдні, і звивиста річка Оронт, що текла через місто до моря, зробили все це вартим того, щоб залишитися. Третє за величиною місто в Римській імперії римляни влучно називали «царицею Сходу». Фібі ж віддала перевагу титулу, який місту дали греки – «Корона Сходу».

«Мені це було дуже добре», — сказав Павло скорботним голосом пригніченості. «Навіть після того, як я довів Джеймсу (Яків) та його спільноті послідовників, що я законослухняний єврей, люди, які знали мене з минулого, поширили чутки, що я все ще навчаю людей відмовлятися від Мойсея та Закону. Я спробував цю стратегію, яку запропонував Еліяху, як метод збереження релігії євреїв у її чистому вигляді та як засіб відокремлення зелотів від них. Однак я бачив, що Яків і його назарянський рух, який не був таким войовничим рухом, як зелоти, все ж стали на бік зелотів у їхній антиримській позиції. З римлянами не повинно було бути компромісу, пам'ятаю, як казав Яків. Тож Яків, який вірив, що я завжди буду на боці іродіан і римлян через зв'язок моєї родини з ними, не захистив мене, коли зелоти напали на мене в храмі й витягли мене з наміром убити мене поза священним притулком. На моє щастя, спостерігачі з веж сусідньої фортеці Антонія побачили бунт натовпу, і старший капітан зі своїми солдатами швидко прибув, щоб врятувати мене від вірної смерті. Ось і впізнав мене обер-сотник, якраз збирався вести мене у фортецю на допит. Він запитав мене: «Чи не ти той єгиптянин, який нещодавно викликав такий переполох із чотирма тисячами ревників?» Тоді я вперше почув, що ревнителі були в натовпі паломників. Коли я думав про це пізніше, я

зрозумів, що це фанатики підштовхнули божевільний натовп і перетворили його, як вони зазвичай роблять, на бурхливий натовп. Я сказав головному сотнику, якого звали Клавдій Лікійський, що я єврей і хочу говорити з людьми, що я зробив на івриті, щоб переконати сотника, що я не єгиптянин».

«Я пам'ятаю, я чула цю промову, як і всі інші ваші промови», — сказала Фібі. «Тоді ви розповідали слухачам про транс, який ви відчували перед тим, як штовхнути Якова Назарянина зі сходів храму. Це було не надто розумно з вашого боку. Деякі з тих людей в аудиторії згадали, що ви ледь не вбили Якова, і вони кричали, що вам не можна дозволяти жити через те, що ви зробили».

«Ви маєте рацію, я не повинен був намагатися пояснити, що сталося, тому що здавалося, ніби я намагався виправдати свої дії», — визнав Павло. «Як виявилось, Ананус, первосвященик, засудив Якова через чотири роки і наказав скинути його з парапету, побити палицею та забити камінням до смерті. Здавалося, що синів Юди з Галілеї, який мав месіанські претензії на трон Давида, знищували одного за одним».

— Дядько Павло, — нетерпляче втрутився Теодас. «Ви повністю пропустили змову з метою вас убити».

«Давай, синку, ти розкажи історію», — втрутилася Фібі, яка хотіла дати своєму синові шанс розвинути свої навички розповідати історії. Павло поглянув на племінника схвальним поглядом.

«Наскільки я пам'ятаю, — почав Феодас, який був радий нагоді розповісти про знаменну подію свого життя, — вас тримали під вартою у фортеці, де головний капітан дізнався, що ви раніше були римським агентом, і Іродіан. Він нічого не міг тобі зробити, окрім як спробувати з'ясувати, чому натовп бажав тобі смерті. Відправивши вас перед первосвящеником Ананієм, головний капітан виявив релігійну ворожнечу між проримською групою та групою прозелотів. Він не відкрив справжньої причини гніву первосвященика проти вас, яка полягала в тому, що ви покинули проримську партію і більше не шукали бунтарських фанатиків; натомість ви стали на бік зелотів у їхній боротьбі за незалежність. Зелоти, з іншого боку, відчували себе зрадженими вами, тому що ви хотіли, щоб вони залишили свої єврейські шляхи, закони та звичаї, і ви хотіли, щоб вони пішли дивним новим шляхом.

Вони не розуміли, що Еліягу запропонував план, а ви прикрасили його по-своєму, щоб врятувати єврейську релігію від захоплення войовничою філософією Зелотів. Ви фактично опинилися між молотом і ковадлом, і обидві сторони хотіли, щоб вас звільнили. Ось чому наступного ранку, коли я побачив групу підозрілих на вигляд прихильників Риму, що прямували з ринку у верхньому місті до палацу Ананія, первосвященника, я вирішив піти за ними. Я пробрався до палацу позаду сорока змовників. Я чув, як сикарії, бандити з ножами, пообіцяли вбити вас наступного дня, а первосвященик погодився допомогти здійснити їхній вбивчий план. Тоді я виявив, що проримська група зробить усе, що в її силах, щоб зберегти свої владні позиції. А оскільки ви становили загрозу їхній владі, вас потрібно було знищити. Тож я прийшов у фортецю й розповів тобі про мерзенну змову вбити тебе, а ти сказав мені повідомити головного капітана, який негайно вжив заходів і наказав римським солдатам вивести тебе вночі з Єрусалиму. Після цього ми не бачилися цілих два роки. Зі слів сотника ми лише знали, що вас забрали до преторії в Кесарії для вашого власного захисту, мабуть, тому, що ви були римським громадянином і родичем родини Іродія.

«Молодець, синку», — аплодувала Фібі, коли побачила, що її син закінчив розповідати історію про змову з метою вбити її брата. «Ви були сміливим молодим чоловіком, ризикуючи життям за свого дядька».

«Так, мій дорогий племіннику», — погодився Павло. «Твоя мати дає кредит там, де це належить. Ваші героїчні зусилля одного разу врятували мені життя, але цього разу я йду до Єрусалиму, знаючи, що більше не можу відвернути свою долю».

«Це ваше рішення — залишатися в Єрусалимі в розпал громадянської війни?» — схлипнув Теодас, який раптом зрозумів, що більше не побачить свого дорогого дядька й улюбленого господаря.

«Брате, що означає це оголошення?» — запитала Фібі. — Я думав, ви попросили нас піднятися на цю гору, щоб обговорити наші плани покинути місто та визначити, де нам шукати притулку від хвилі неминучої війни з римлянами.

«Коли я був ув'язнений у Преторії, військовій штаб-квартирі імперських сил, — пояснив Павло у своїй звичній відступній манері, — я багато думав про своє призначення в житті. Коли мене постали перед

прокуратором Феліксом у Кесарії, мене звинуватили в тому, що я ватажок бунтівної гілки зелотів руху назарян. Той жадібний Фелікс думав, що я дам йому великий хабар, щоб отримати мою свободу. Я не збирався платити за свободу своєї душі, і я дав йому зрозуміти, що його любов до грошей була коренем його злих шляхів. Тому він залишив мене в ув'язненні. Мені довелося чекати ще два роки, поки до Кесарії прийшов новий прокуратор. Фест, новий намісник, був не кращим. Він думав, що я божевільний. Тому я звернувся до представника Цезаря в провінціях нашої частини світу – царя Ірода Агріппи II. Коли він дізнався, що я колишній римський агент і притягнув до відповідальності багатьох зелотів, які повстали проти Римської імперії, він уклав зі мною угоду. Він змусив мене пообіцяти, за мою свободу, що я буду його емісаром до Цезаря, якщо і коли я йому знадоблюсь, щоб звернутися до Цезаря з проханням про допомогу в порятунку Єрусалиму та нашої країни».

«Так тобі вдалося звільнитися», — здивовано сказав Теодас.

«Проте Фест частково мав рацію, — вставила Фібі, що вона вважала своїм особистим спостереженням, — адже ти вже ніколи не був таким, як раніше. Приблизно через рік після того, як ти повернувся, ти почав ходити по місту, як пророк загибелі, вигукуючи: «Горе Єрусалиму». Ви сказали мені, що вам сняться кошмари — ви назвали їх видіннями — про руйнування храму та міста. Ви виглядали так жахливо, а борода і волосся були такими довгими, що ніхто вас не впізнав. Вони думали, що ти був пророком приходу Месії, коли ти передрік, що зірка вийде від Якова і скіпетр підійметься з нашої землі».

«І справді Месія прийшов до Єрусалиму близько шести місяців тому», — додав Теодас. «Усі думали, що він був помазаним королем. Він навіть увійшов до храму в царській ризі».

«Це був фальшивий месія», — сердито стверджував Павло. «Це був Менахем, молодший син Юди з Галілеї, який, як і інші сини Юди, вважав себе законним спадкоємцем престолу Давида».

«Це було недовге правління, — згадувала Фібі. «Він думав, що може бути первосвящеником і царем водночас, тому він убив первосвященика і взяв на себе повну владу. Капітан храму повстав проти деспотичного месії і вбив його, кричачи, коли він ударив

небажаного месію: «У нас не буде господаря, крім Господа!» І так була знищена інша надія на звільнення та незалежність».

«Це був час великого потрясіння, початок кінця», — зітхнув Павло. «Деякі люди думали, що почалася велика визвольна війна. З іншого боку, я знав, що відчайдушні часи вимагають відчайдушних заходів, і я пішов до царя Агріппи і попросив допомоги проти революціонерів, які вторглися в наше місто. Повернувшись до Єрусалиму, я дізнався, що кавалеристи Агріппи, яких він послав для придушення повстання, зазнали поразки. Навіть Цестій Галл, якому було наказано спуститися зі своєї штаб-квартири в Антіохії, Сирія, яка була за 300 миль від Єрусалиму, за два тижні подорожі, не зміг приборкати повстання в місті. Після поразки римських військ під командуванням невмілого полководця Цестія повстанці в місті стали ще сміливішими у своєму повстанні. Проримська партія звернулася до мене в розпачі й благала мене звернутися до царя Ірода Агріппи II по допомогу від Цезаря. Агріппа сказав мені, що він благає войовничий народ Єрусалиму переглянути те, що вони робили, починаючи з данини, яку вони відмовлялися платити, і призупинення щоденних жертвоприношень для римського імператора. Агріппа перестав міркувати з упертим, непокірним народом. Однак він нагадав мені про обіцянку, яку я дав, бути його посланцем до Цезаря, і що настав час, щоб я поїхав до Цезаря і попросив про допомогу в порятунку Єрусалиму та нашої країни. Як виявилось, імператор Нерон був у Греції на спеціальній Олімпіаді, яка проходила на його честь, і він зовсім не був радий почути погані новини посеред своїх атлетичних змагань і драматичних видовищ, у яких він брав участь. Греки виявили винахідливість, присудивши йому сотні нагород, за що були винагороджені свободою від римського оподаткування. Коли я розповів Нерону про поразки римлян в Юдеї, він звернувся до свого довіреного полководця Веспасіана, який заснував під час співи імператора, і доручив йому навести римський закон і порядок серед беззаконних жителів Юдеї».

«Тож тепер уся наша країна чекає прибуття римського рятівника Веспасіана, який приборкає повстання та відновить на землі мир і спокій», — проголосив Теодас голосом очікування перемоги. Мати і дядько його виховували в есейській традиції, що любив мир більше, ніж війну.

«Або він може бути руйнівником, який спустошує наші села, наших людей, наш спосіб життя та віру», — уявила собі Фібі в похмурому настрої.

«Отже, ми підійшли до вирішального моменту, моя дорога сестро і мій любий племіннику», — сказав Павло, звучачи жалібно остаточно. «Ми підійшли до розходження Шляху: ви обоє повинні продовжувати битися у великій життєвій битві та вистояти до кінця; Я завершив свою місію в цьому житті, і я повинен спуститися в Єрусалим, щоб зустрітися зі своїм останнім судом. Протягом свого життя я навчився щодня приймати смерть; Я зіткнувся з ініціацією «малої смерті», розіп'явши плоть і матеріальний світ. Тепер я готовий до посвячення в таємницю остаточного звільнення душі від тіла. Для мене ув'язнення в смертному тілі та участь у лихах і стражданнях плоті більше не має жодної привабливості. Я прагну бути увінчаним безсмертним тілом. Я знаю, що вийду з цього земного життя і воскресну в своєму безсмертному тілі — воскресіння з того, ким я є, у те, ким я збираюся стати».

— А куди ж ми без тебе підемо? — вигукнув Теодас, висловлюючи хвилювання, яке Фібі поділяла зі своїм збентеженим сином.

«Я багато думав про твоє майбутнє, — розповів Павло, — і я бачив, як ти йдеш моїми стопами, стаєш майстром прихованої мудрості та передаєш її іншим учням. Найкращим місцем для подальшого розвитку в цьому напрямку буде Олександрія, яка є безпечною гаванню для наших людей. Це також найбільший центр навчання в Римській імперії, і я знаю, що ви б там процвітали. Я вірю, що твоя мати підтримала б тебе у твоєму рішенні шукати там мирного й повчального життя».

«Тож ти вже прийняв рішення за нас обох», — заперечила Фібі, яка розривалася між бажанням брата та тим, що, на її думку, було найкращим для сина.

«Мамо, я думаю, що дядько Павло хоче того, що буде корисним для нас обох», — підтвердив Теодас. «Крім того, я завжди хотів відвідати велику бібліотеку в Олександрії та зустрітися з великими мислителями світу». Його очі сяяли внутрішнім світлом і радістю, які розтопили серце його матері та визначили їх майбутнє.

«Ми поїдемо до Александрії, якщо ти цього хочеш», — сказала Фібі, змирившись із життям із сином. Вона б не хотіла, щоб це було інакше.

Троє членів згуртованої родини спустилися з Оливної гори й востаннє разом увійшли до східних воріт. Пізніше того ж ранку Фібі й Теодас залишили есейські квартали разом з іншими біженцями, які покидали розділене місто й розходилися по інших місцях, інших землях; Фібі і Теодас несли на своїх спинах оберемок необхідних речей. У пачці Фібі був рукописний сувій, який її брат попросив залишити собі; сувій містив його твори, над якими він працював усе своє життя, починаючи в Тарсі під час заслання і закінчуючи в Кесарії під час ув'язнення.

Багато років потому, коли Теодас писав свої мемуари, у нього був спеціальний розділ, присвячений його майстер-викладачу, його дядькові, про якого він написав таке пам'ятне свідчення:

«Учора я мав гостя з Юдейської землі. Він сказав, що він був останнім уцілілим членом королівської родини Іродіанів, до якої належав мій дядько. Його звали Костобар, і він розповів мені, що перед тим, як втекти від смертоносних антиримських повстанців в Єрусалімі, його брат, мій дядько Павло, сказав йому повідомити мені та моїй матері про трагічну долю, яка його чекає. Костобар сказав, що коли Веспасіан прибув і почав руйнувати всю Галілею, оплот повстанців з часів Юди Галілейського, люди почали тікати на південь до міста Єрусалім, оточене муром, щоб знайти безпеку. Це спричинило хаос у місті, і громадянська війна загострилася до нестерпних висот, із щоденними звірствами, вчиненими всіма фракціями, прихильниками війни та миру, які воювали одна з одною. Взимку, коли Веспасіан розпочинав атаку на Єрусалім, решту роялістів систематично страчували войовничі фанатики, які хотіли забезпечити повну відданість решти жителів антиримській справі. За словами Костобара, мого дядька стратили римським мечем; людиною, яка обезголовила його, був Юда Барюда, останній залишився син Юди з Галілеї. За словами свідків, Юда говорив, що мстить за кров своїх братів, бо звинуватив мого дядька в їхній смерті. Костобар повідомляв, що трупи вбитих викидали за стіни міста в долину Геєни без належного поховання. Це все, що він мав повідомити. Він вважав, що йому пощастило втекти до того, як вони змогли схопити та стратити його. Він сказав, що йому прикро бути вісником поганих новин, але він хоче виконати останнє бажання свого брата.

«Мій дядько продовжуватиме жити в моєму серці та розумі. Немає жодного дня, коли б я не думав про нього та про місію його життя, яку я сповнений рішучості виконувати заради нього. Моя мати показала мені сувій його писань, який вона зберегла для нього. Я скопіював вміст для особистого ознайомлення та вивчення. Колись мій магістерський твір стане доступним для світу, але поки що я продовжуватиму впроваджувати його три основні принципи у своє власне життя та свої твори: (1) Спокута для душі починається з розп'яття – світ себе, плоть і матеріальне тіло повинні бути розп'яті; нижнє, тваринне тіло, має загинути. (2) Регенерація тіла й розуму — це постійний процес, який передбачає щоденне оновлення розуму від матеріальних речей до духовних. (3) Воскресіння мертвих — це містичний досвід, коли душа піднімається з нижчого розуму до єднання з вищим розумом, духовним вищим Я.

«Було видіння, про яке мені колись розповів мій дядько, яке я ніколи не забуду. У видінні йшлося про молодого писаря на ім'я Лукан, якого він зустрів в Антіохії і якому розповів історію свого життя. У видінні мій дядько побачив, як писар писав історію про молодого єврея на ім'я Шаул, який прийшов до Єрусалиму. Спочатку ця історія здалася знайомою, але коли писар почав писати про подорожі Шаула римським світом, мій дядько спробував зупинити писаря, сказавши: «Це був не я». Мій дядько сказав, що бачив обличчя грека філософа як відомий вчитель римського світу. Коли писар писав про те, що Шаул здійснював морську подорож і зазнав корабельної аварії, мій дядько намагався зупинити писаря, кажучи: «Це був не я». Потім видіння перейшло до іншого писаря, який писав про Шаула, якого тепер звать Павло, який став мучеником і був обезголовлений у Римі, і мій дядько також намагався зупинити цього писаря, кажучи: «Мене обезголовили, коли я був розп'ятий для світу, коли мій господар посвятив мене в таємницю смерті та воскресіння мертвих; Мені довелося вбити свій смертний розум, щоб відчутти безсмертний розум.» Видіння нарешті закінчилося тим, що офіційна церква визнала його святим, а мій дядько несхвально помахав пальцем священничій владі, кажучи: «Я був просто чоловіка, якого дехто вважав лиходієм і організатором бунту серед євреїв, а також ватажком секти назареїв. Деякі навіть вважали мене відступником».

“Мій дядько, чийм учнем я залишаюся донині, одного разу сказав мені, що протягом свого життя на землі він відчував привілей

отримати багато одкровенень. Одне одкровення, яке він стверджував, що отримав від Гермеса, стосувалося таємниці його власного життя, яка охопила віки. Гермес сказав йому, що історія його життя, як розповіли інші, буде схожа на велике дерево з двома стовбурами: один стовбур виріс у висоту і розкинув свої гілки у світ, де єврей на ім'я Шаул із Тарсу виросте й поширить нове повідомлення про розп'яття старої природної людини і воскресіння нової духовної людини; другий стовбур також виріс у висоту й розпустив свої гілки, але його гілки вбиралися в сік, що тече з глибокого коріння стародавніх таємниць, які поширив по всьому стародавньому світу грецький філософ Аполлоній з Тіани. Сторонньому спостерігачеві двостовбурне дерево здавалося двома різними деревами, що ростуть поруч; однак для внутрішнього спостерігача, який став одним цілим з корінням, гілками та соком дерева, це було Єдине Дерево Прихованої Мудрості Таємниць Життя.

«На завершення я був би помилковим у своїх мемуарах, якби не згадав про таємницю, яку, як мені здається, мій дядько довірив одному мені. Це стосується головної теми його розуму, його творів і його великої праці на землі – воскресіння мертвих. Мій дядько розповів мені про свій позатілесний досвід, коли він потрапив у майбутнє і побачив своє життя під час майбутнього Месії на ім'я Бар Кохба, «Зірка», якому було пророковано прийти: «Ось Зійде зірка.» Мій дорогий дядько твердо вірив, що, покинувши це життя, він повернеться під час майбутнього Месії. Він підтвердив, що народиться згори і буде називатися Елісей бен Абуя».

Бог у трьох особах: Духовна Одісс

1000

ονικων (ho nikon), Завойовник

ο 70

ν 50

ι 10

κ 20

ω....800

ν 50

1,000

«Ти прийшов у найпотаємніше коло,
у Таємницю таємниць».

-- Ессейське Євангеліє Миру

Bodh Gaya -- Mahabodhi Temple – Buddhist Pilgrimage center
Бодх-Гая - Храм Махабодхі - центр буддійського паломництва

Віа Долороза

